

Cain și Abel – Autor necunoscut

Se vorbește în mod obișnuit despre povestea lui Cain și Abel. De fapt, lucrul acesta nu este foarte corect. Scriptura ne împărtășește povestea lui Cain. Despre Abel spune numai câteva cuvinte.

Printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit. Acest adevăr serios a fost valabil deja pentru Adam și Eva, la fel ca și cuvântul pe care Dumnezeu l-a spus șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” [Geneza 3.15]. Ultima observație conține făgăduința lui Dumnezeu despre trimiterea unui Răscumpărător, care trebuia să vină pentru salvarea celor pierduți. Astăzi știm că El a venit: Isus, Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu, născut de Duhul Sfânt, născut de Maria. „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” (Galateni 4.4). „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14,15).

Adam și Eva L-au crezut pe Dumnezeu și vorba Sa și L-au așteptat pe Mântuitorul promis. Desigur, aceasta putem s-o înțelegem din cuvintele: „Și omul a pus soției sale numele Eva (viață), pentru că ea este mama tuturor celor vii” (Geneza 3.20).

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.” Dumnezeu Însuși i-a îmbrăcat pe Adam și pe soția sa cu hainele confecționate cu propria Sa mână. Aici se vede într-o imagine omul adânc căzut, făcut potrivit de către Dumnezeu pentru prezența Sa, pe baza și ca rezultat al lucrării de răscumpărare a lui Hristos. Șorțurile făcute de ei din frunze de smochin nu puteau să acopere goliciunea creaturii căzute în fața ochilor Dumnezeului sfânt. Trebuia să curgă sânge, căci fără sânge nu este iertare. Numai pe o asemenea cale putea omul să fie îmbrăcat de Dumnezeu. Aceasta ne amintește de cuvântul profetului: „Mă voi bucura mult în DOMNUL, mi se va veseli sufletul în Dumnezeul meu, pentru că El m-a îmbrăcat în hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății” (Isaia 61.10).

Desigur, este dincolo de orice îndoială că Adam și Eva și-au învățat fiii despre cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu. În Cain și Abel vedem două categorii de oameni, așa cum Dumnezeu ni le prezintă frecvent în Cuvântul Său. Astfel citim în Matei 7.24-27 despre doi oameni, dintre care unul este numit chibzuit și unul, nechibzuit; în Luca 15.11-32 citim despre doi fii, dintre care unul s-a întors la tatăl său în căință adâncă de pe calea păcatului său, în timp ce celălalt găsește satisfacere deplină în pretinsa lui slujire și ascultare devotate. În Luca 18.9-14 ni se relatează despre doi oameni, care „s-au suit la templu ca să se roage: unul fariseu și celălalt vameș”. Dintre cei doi tâlhari răstigniți (Luca 23.39-41), unul hulește, dar celălalt îl mustră pe tovarășul său. În Romani 4.4,5, apostolul spune: „Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie, dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate.”

În sine, omul este pierdut iremediabil prin păcat. Păcatul îl desparte de Dumnezeu, îl face nefolositor pentru prezența sfântă a lui Dumnezeu. Dar omul caută să-și câștige favoarea lui Dumnezeu pe calea auto-îndreptățirii și a mulțumirii de faptele sale și să se mântuiască singur. Dar toate aceste eforturi sunt zadarnice. Deja doi dintre profeții vechiului legământ au mărturisit: „Căci chiar dacă te-ai spăla cu leșie și ai folosi mult săpun, totuși nelegiuirea ta rămâne înaintea Mea”, zice DOMNUL Dumnezeu” (Ieremia 2.22) și „Pentru că toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o

haină mânjită; și toți ne veștejim ca frunza și nelegiuirile noastre ne poartă ca vântul” (Isaia 64.6). Marele apostol al noului legământ se exprimă în felul următor: „Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie” și „De aceea nimeni nu va fi îndreptățit înaintea Lui prin faptele legii, căci prin lege vine cunoștința păcatului” (Romani 3.20).

Cain este prototipul acelei categorii de oameni firești, care caută să obțină satisfacerea lui Dumnezeu prin faptele proprii.

El a început prin a-I aduce lui Dumnezeu o jertfă fără vărsare de sânge, să-I ofere rodul ogorului său. El s-a mâniat pentru că Dumnezeu n-a privit la jertfa sa. În cele din urmă, pentru a șterge mărturia lui Dumnezeu, Cain l-a omorât pe fratele său. Prin aceea că a spus: „Pedeapsa mea este prea mare ca să poată fi purtată”, a dovedit că nu cunoștea harul lui Dumnezeu. După aceea L-a învinuit pe Dumnezeu, ca și când El ar fi fost cauza nenorocirii sale și de tot ce mai putea veni și avea să vină. Astfel a întors el spatele feței DOMNULUI și a plecat și a locuit în țara Nod, ținutul exilului. El a construit o cetate. Principiul construcției cetății este: să se facă puternic față de Dumnezeu prin unirea forțelor, cu alte cuvinte, să-L elimine pe Dumnezeu. Și, în sfârșit, ca să-și facă numele nemuritor, a numit cetatea după numele fiului său, Enoh. Dar o asemenea eternizare a numelui omului nu este posibilă. „Numele celor răi va putrezi” (Proverbele 10.7).

Urmașii lui Cain încă n-au pierit. „Vai de ei! pentru că au mers pe calea lui Cain”, strigă Iuda, „și s-au datat rățării lui Balaam, pentru răsplată, și au pierit în răzvrătirea lui Core!” (Iuda 11). „Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei” (2 Corinteni 4.3,4).

De aici reiese că omul nu poate să facă nici lucrul cel mai mic, pe baza căruia Dumnezeu putea să-i dea în mod justificat chiar și numai o binecuvântare, cu atât mai puțin iertarea păcatelor și viața veșnică. Nici viața Domnului Isus pe pământ n-ar fi putut să-l salveze pe om de moartea veșnică. Dacă aceasta ar fi fost posibil, atunci Dumnezeu L-ar fi cruțat cu siguranță pe propriul Său Fiu. Într-adevăr, Dumnezeu a fost glorificat prin viața lui Isus Hristos, dar acest fapt nu-i aduce omului iertarea păcatelor, nu-l salvează de la pieire, nu-i dăruiește viața veșnică. Fără vărsare de sânge nu este iertare. „Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți” [1 Timotei 2.5,6]. „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” [Faptele apostolilor 4.12]. Omul este vrednic de moarte în fața unui Dumnezeu sfânt. Cum va scăpa de moartea veșnică? Numai prin credința în Domnul Isus, care a murit pe cruce pentru noi.

Deci, este ușor de înțeles de ce Dumnezeu nu a comunicat mai detaliat povestea lui Abel. Pentru El conta numai să ne împărtășească cine era Abel, ce a făcut el ca păcătos înaintea lui Dumnezeu și cum a fost el îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin credință. Aceasta a fost toată povestea sa.

„Abel a adus și el din oile întâi-născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Și DOMNUL a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui” [Geneza 4.4].

„Prin credință, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit” [Evrei 11.4].